

Raport Narativ ERASMUS Bari 2018-2019 Semestrul I

Mă numesc Monica Elena Aghescu, sunt studentă în anul V la medicină generală în cadrul UMFT și semestrul trecut am avut oportunitatea, prin intermediul unei burse Erasmus, să studiez la Universitatea Aldo Moro Bari, în sudul Italiei.

De când mă știu, una dintre pasiunile mele a fost călătoria, iar Italia a fost mereu țara în care eram nerăbdătoare să mă întorc, care mi-a oferit unele dintre cele mai frumoase jurnale de călătorie. Obișnuiam să spun că Italia nu este un loc, ci mai degrabă un mod de viață, un “dolce far niente” continuu, o utopie a unei existențe fără griji. Am descoperit relativ repede că aveam doar în parte dreptate; o vacanță petrecută cu harta în mână, rătăcind pe străduțe medievale întortocheate pline de ecouri din timpuri de mult apuse, descoperind ca din întâmplare piațete cochete și biserici catolice impunătoare ce protejează în capele ascunse unui turist neinformați opere ale măștrilor renascentiști, savurând o pizza și un chianti autentic după o zi lungă dar satisfăcătoare, plină de farmec local, toate acestea și multe alte imagini fanteziste și ușor naive nu sunt tocmai comparabile cu traiul de zi cu zi într-un orașel din sudul Italiei. Ca și student Erasmus în Bari nu mi-a luat mult să realizez că arta de a nu face nimic, specific mediteraneană nu are ca produs finit doar oameni zâmbitori, dornici să-ți cedeze locul la coadă la supermarket, să vorbească cu tine din senin pe stradă, profitând de aerul tău de turist necunoscător de italiană (fie vorba între noi, nici dacă ai cunoaște limba nu ți-ar fi de mare ajutor, în Bari în astfel de situații dialectul local este la putere) sau octogenari simpatici, încă perfect lucizi și în putere, cum umila mea persoană sau majoritatea românilor contemporani nu cred că vor ajunge niciodată, pregătiți în orice moment să te ajute să găsești un anumit punct de interes, chiar dacă memoria le cam joacă feste; nu, felul de a fi italian nu binecuvântează planeta doar cu astfel de apariții pitorești, personaje secundare demne de orice film american care își propune să surprindă experiența italiană a unor protagoniști fermecători ca Audrey Hepburn și Gregory Peck.

Italia pentru un student Erasmus la medicină înseamnă în primul rând dezorganizare. Marele Goya spunea că somnul rațiunii naște monștrii, după un semestru la Bari pot să lansez ipoteza că dulce far niente are același efect catastrofal; încă din primele săptămâni am realizat că:

- stagiile și cursurile se aranjează după bunul lor plac, au viață proprie și sunt independente de orar,

- majoritatea profesorilor care se respectă întârzie pe puțin un sfert de oră și sunt prea ocupați pentru a publica un material de curs, îndrumând studenții să învețe din tratate care, deși perfecte pentru documentare și indispensabile bibliotecii oricărui medic serios, nu sunt tocmai didactice,
- secretara responsabilă de studenții Erasmus de la medicină are program doar o oră pe săptămână cu publicul și refuză cu încăpățănare să răspundă la email-uri indiferent cât de importante le-ar fi conținuturile,
- aspectele pur teoretice au prioritate, aici pentru a fi un medic bun este mult mai important să cunoști mecanismele fiziopatologice incomplet elucidate ale migrenei, decât să știi când este necesar să dai aspirină în cazul unui atac vascular cerebral ischemic,
- există profesori care vorbesc la microfon pentru cinci studenți în timp ce mestecă gumă și întârzie două ore la examen,
- examenele orale sunt o metodă foarte bună de evaluare atât timp cât se păstrează o doză de obiectivitate, în momentul în care se renunță la bilețele cu subiecte și la un minim timp de gândire, iar unii studenți primesc întrebări ușoare, în timp ce alții sunt lăsați să experimenteze infernul dantesc, corectitudinea evaluării lasă de dorit,
- în cele mai multe cazuri nu este indicat să spui că ești român – de data aceasta nelegat de facultate, în prima săptămână la Bari, apartamentul în care am stat împreună cu colega mea a fost spart și anumite lucruri ne-au fost furate; când am despus plângere la poliție ni s-a sugerat să ne căutăm bunurile la concetățenii noștri rromi.

Lăsând la o parte toate aceste momente neplăcute, țin să menționez că mă bucur incredibil de mult că am trăit această experiență. Lunile în care am locuit la Bari m-au maturizat, mi-au dat mai multă încredere în mine, mi-au alimentat mândria de a fi româncă, m-au ajutat să fiu mai puțin utopică, să privesc mirajul străinătății ceva mai realist, mi-au oferit oportunitatea de a vizita locuri absolut superbe care au alimentat iubitoarea de călătorii din mine și nu în ultimul rând mi-au oferit o prietenă de nădejde în persoana colegei mele de apartament, studentă și ea tot la medicină, tot în anul V, tot la UMFT, pe care a trebuit să merg la Bari pentru a o cunoaște. O altă parte extrem de utilă a experienței mele italiene a fost studiul în engleză; deși vorbeam deja fluent această limbă când am ajuns la Bari, nu eram tocmai obișnuită cu termenii medicali de specialitate, iar învățarea efectivă a medicinei în engleză a reprezentat o etapă dificilă și în același timp satisfăcătoare. Având în vedere că toate noutățile din domeniul medical sunt prezentate în engleză, cunoștințele adiționale dobândite pe parcursul stagiului Erasmus nu pot fi decât benefice carierei mele profesionale.

Țin de asemenea, prin acest raport, să îmi exprim admirația pentru profesorul de nefrologie și cel de oncologie, doi oameni senzaționali care m-au făcut să învăț cu drag materii pe care nu le-am considerat niciodată opțiuni de rezidențiat. Mai mult de atât, Prof Cives m-a făcut să-mi dau seama ce fel de cadru didactic aș dori la rândul meu să fiu dacă aș ajunge la un moment dat să predau. Cursurile dumnealui de oncologie păreau mai degrabă desprinse dintr-o poveste cu Sherlock Holmes decât din viața academică; totul se construia în jurul unui caz clinic și era extrem de interactiv, dând posibilitatea studenților să joace rolul detectivului amator în căutarea diagnosticului și neoferindu-le timp sau oportunitate de a se plictisi și a-și pierde interesul. Informațiile oferite erau mereu actualizate după ghidurile internaționale și metoda inedită de expunere a făcut procesul de învățare să pară mai degrabă un joc de societate decât o muncă asiduă. În același timp Prof Strippoli, pe lângă nefrologie, m-a învățat că în ciuda societății în care trăim, un om cu caracter poate și trebuie să își păstreze principiile; a fost singurul profesor care nu a întârziat niciodată la un curs, iar în momentul în care a fost reținut de un eveniment în trafic a anunțat toți studenții prin intermediul unui email că urmează să ajungă ceva mai târziu, cerându-și scuze pentru acest inconvenient. Respectul său față de studenți nu era nimic altceva decât oglindirea respectului față de sine, a unui om care a reușit să-și păstreze integritatea într-o lume haotică.

Având în vedere că acest raport este deja mai lung decât mi-am propus inițial și povestea are nevoie de un deznodământ, voi încheia cu o serie de fotografii pline de farmec italian; la urma urmei, după cum rețelele de socializare continuă să ne demonstreze în fiecare zi, acestea fac mai mult decât o mie de cuvinte:

Semnătura
Agnesou

